

Arrest

nr. 259 549 van 24 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 april 2021 beslist de gemachtigde tot onontvankelijkheid van deze aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: G., M. A.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Dinga
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij legt geen geldig internationaal paspoort voor voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“11.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 26 april 2021, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

11.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

11.1.3. Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij legt geen geldig internationaal paspoort voor voorzien van een geldig visum

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

11.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo werd noch in de huidige beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten), noch in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie ten gronde onderzocht of de huidige beslissingen een schending inhouden van het recht op privé- en familielevens van verzoekende partij zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Zoals werd uiteengezet in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie heeft verzoekende partij hier weldegelijk een privé leven uitgebouwd en is zij hier verregaand geïntegreerd. Zij verblijft hier immers

reeds meer dan 20 (!) jaar, haar beide broers hebben hier verblijfrecht, zij spreekt perfect Nederlands, legde een werkbelofte en verschillende aanbevelingsbrieven neer en verklaarde reeds 2 jaar wettelijk samen te wonen met haar Belgische partner. Zij heeft geen enkele band meer met Pakistan.

Verzoekende partij leest niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij beschikte.

Uit de verschillende brieven van vrienden en kennissen van verzoekende partij (aanvraag 9bis VW) blijkt namelijk dat zij een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, zeer geliefd is in haar omgeving en zich volledig heeft ingeburgerd in onze maatschappij. Haar hele privé leven bevindt zich thans in België.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat de aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 26 april 2021 onontvankelijk moest worden verklaard - quod certe non, dan nog wil dit niet zeggen dat dit geen elementen zijn waarmee rekening had moeten worden gehouden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat gezien dit een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

11.1.5. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en artikel Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben en moet draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

De verzoekende partij stelt terecht in haar enig middel dat de verwerende partij, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht. Teneinde deze beoordeling te kunnen maken moet de verzoekende partij echter wel elementen aanreiken ter beoordeling van dit internationaal recht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM echter geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen. Wanneer uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een mogelijke schending van een internationale bepaling, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, is nagegaan vooraleer de bestreden beslissing te nemen, en zij dit niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan, kan dit dan ook volstaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op dezelfde dag als de *in casu* bestreden beslissing besliste tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij. In deze beslissing tot onontvankelijkheid heeft de verwerende partij verschillende motieven opgenomen die betrekking hebben op de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM. Het beroep tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid werd bovendien verworpen door de Raad bij arrest nr. 259 548 van 24 augustus 2021. De motieven over artikel 8 van het EVRM die werden opgenomen in de beslissing tot

onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Dat twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn legaal in België verblijven, maakt het hem niet onmogelijk of bijzonder moeilijk te reizen naar het land van herkomst, Pakistan, om er vervolgens voor de duur van de procedure via de Belgische ambassade, te verblijven. De twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn, kunnen hem eventueel vergezellen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent verder geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied”

De verzoekende partij maakt haar bewering dat *“noch in de huidige beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten), noch in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie ten gronde onderzocht of de huidige beslissingen een schending inhouden van het recht op privé- en familielevens van verzoekende partij zoals voorzien in artikel 8 EVRM”* dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt overigens niet aannemelijk dat zoals de verwerende partij *in casu* oordeelde een verwijdering naar het land van herkomst een eventuele tijdelijke verwijdering betreft van het Belgische grondgebied.

Verder blijkt dat het administratief dossier ook een stuk bevat waarin wordt aangehaald:

“bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

- 1) Hoger belang van het kind -> betrokkene heeft geen kinderen in België*
- 2) Gezin- en familielevens: -> betrokkene lijkt een alleenstaand persoon te zijn. Hij toont niet aan een gezin te hebben. Hij verwijst enkel naar 2 personen. Hij beweert dat dit zijn broers zijn.*
- 3) Gezondheidstoestand: -> geen elementen”*

Ook uit dit voormeld stuk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij reeds twee jaar een relatie heeft met een Belgische onderdaan, maakt zij deze loutere bewering niet aannemelijk. Zij brengt niet het minste begin van bewijs bij van deze relatie. Ze vermeldt zelfs geen naam van de vermeende partner. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij dit gegeven aan het bestuur heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit blijkt bovendien evenmin uit het administratief dossier. Bovendien, zelfs als zou de verzoekende partij reeds twee jaar een relatie hebben met een Belgische onderdaan, wat zij dus niet aannemelijk maakt, dan nog acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het *in casu* slechts gaat om een eventuele tijdelijke verwijdering. In de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet oordeelde de verwerende partij immers eveneens op niet kennelijk onredelijke wijze als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag opgestart in 2001 werd datzelfde jaar reeds afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene verkoos nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België.”

De Raad wijst er op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Zo oordeelde het EHRM: *“De Staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, maakt het mogelijk dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar*

relaties heeft en een gezin vormt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven als een fait accompli.” (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103) en *“Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure”* (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met een eventuele schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij haalt verder ook aan dat zij hier een privéleven heeft uitgebouwd en zij verregaand geïntegreerd is. Zij verblijft naar eigen zeggen al 20 jaar in België, haar beide broers hebben hier verblijfsrecht, zij spreekt perfect Nederlands, en legde een werkbepoofte en verschillende aanbevelingsbrieven voor. Zij stelt geen enkele band meer te hebben met Pakistan. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat uit de voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het beweemde privéleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen. De Raad acht het bovendien niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in deze beslissing tot onontvankelijkheid met betrekking tot het beweemde privéleven van de verzoekende partij als volgt oordeelde: *“Hij verbleef van 1976 tot 2001 in Pakistan. Zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* De verzoekende partij maakt het tegendeel evenmin aannemelijk. De Raad herhaalt dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verwijdering *in casu* slechts een eventuele tijdelijke verwijdering betreft. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat *“eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere vermelding van deze schending maar dat zij deze schending op geen enkele concrete wijze uitwerkt of aannemelijk maakt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen van het dossier.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing, namelijk *“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij legt geen geldig internationaal paspoort voor voorzien van een geldig visum”* niet betwist. Dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU